

PRINCEZNA DUNY

The cover art depicts two women standing side-by-side. The woman on the left is a princess, shown in profile facing left. She has blonde hair and wears a golden crown and a long, ornate green gown with intricate gold patterns. The background behind her is a fantastical, golden city with domes and spires under a blue sky. The woman on the right is a warrior, also in profile facing left. She has dark hair in a braid and wears a dark, form-fitting, futuristic outfit with a cape. The background behind her is a desert landscape with large, reddish rock formations under a hazy, orange sky. The overall composition is split vertically, with the princess on the left and the warrior on the right.

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

BARONET

Princezna Duny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Brian Herbert, Kevin J. Anderson
Princezna Duny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRINCEZNA
DUNY

PRINCEZNA DUNY

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

 BARONET

Tato kniha, stejně jako mnoho jiných, které jsem napsal samostatně nebo ve spolupráci, je věnována mé krásné a inteligentní ženě Jan Herbertové, která mi obětovala celý život. Nenapadá mě nikdo jiný, kdo by si tolik zasloužil má pokorná slova úcty. Moc dobře si pamatuji, jak jsme se poprvé setkali coby teenageři. Jiskra, která mezi námi přeskočila, plane neuvěřitelných pětadesát let manželství, až do této chvíle, kdy jí skládám hold. S Jan je život velkolepé dobrodružství a já jsem jí za všechno nekonečně vděčný.

Brian Herbert

Jak bych mohl v knize o princeznách nezapomenout svou mladší sestru Lauru? Takže já tuto knihu věnuji Lauře Andersonové, která musela vyrůstat s bratrem, věčně zavřeným ve svém pokoji, kde bušil do psacího stroje, nebo byl někde zalezlý se svými podobně střelenými kamarády. Laura nebyla žádná princeznička a vyrostla z ní velká čtenářka. Myslím, že se vyvedla velmi dobře.

Kevin J. Anderson

Formování klíčových událostí naší doby zásadně ovlivnily dvě ženy – princezna Irulán, prvorozená dcera padišáha imperátora Shaddama IV., a fremenka Chani, dcera imperiálního planetologa Lieta-Kynese. Pocházejí z opačných konců politického a ekonomického spektra, ale jejich životy směřovaly k setkání s Paulem Atreidem, legendárním Muad'Dibem.

IMPERIÁLNÍ ARCHIVY NA KAITANU

*Jisté věci o navigátorech a mechanismech zakřivování
vesmíru se nikdy nesmějí odhalit veřejnosti.*

NORMA CENVA, GENIÁLNÍ ROSSACKÁ VĚDKYŇĚ
A PRVNÍ NAVIGÁTORKA. NAPSÁNO PŘED JEJÍ PROMĚNOU
V ORÁKULUM ČASU

Princezna Irulán seděla na hlavní tribuně vedle otce, padišáha imperátora Poznaného vesmíru, obklopená luxusem, avšak bez imperiálního doprovodu. Byli nesmírně ctěnými hosty, podobná představení byla tradičně vyhrazena jen očím Kosmické gildy.

Pohřeb navigátora byla vzácná a působivá událost.

Mezi exotickými světly a zvuky vyhlížel panovnický pár na obrovský kosmický přístav na Uzlu a shluk obřích korábů. Gilda si udržovala svá tajemství.

Irulán a její otec byli ustrojeni v elegantních, ale vkusných úborech tlumených tónů: princezna v tmavých šatech a s minimem šperků, s úhledně upravenými světlými vlasy, Shaddam IV. měl tmavé státnické roucho téměř bez ozdob. Zbylá místa v divácké sekci zaujímali gildovní hodnostáři.

Na ústřední planetě Gildy bylo zataženo, teplo, ale ne vlhko. Vánek odvál průmyslové pachy prezentačního komplexu a ve vzduchu se vznášel opar z umělých světél. U vstupů do vyhrazených diváckých prostor stáli v pozoru imperiální sardaukaři, další elitní vojáci zůstávali vzadu u panovnickovy přepychové fregaty a čekali na Shaddamův návrat do kosmického přístavu.

Irulánin otec neochotně souhlasil s bezpečnostními omezeními, poté co se mu dostalo záruky od vysokého představitele Gildy, kosmického průvodce Serella. Ten nyní seděl po imperátorově druhé straně coby garance svých nadřízených, že corrinští hosté nebudou nijak ohroženi. A gildovní záruka už něco znamenala. Irulán si byla jistá, že se v této ultrazabezpečené oblasti s otcem nemají čeho bát.

Padišáh imperátor a jeho nejstarší dcera byli jediní nezasevčenci, jimž bylo dovoleno sledovat tuto oslavu navigátorova života. Pokud Irulán věděla, takové cti se rodu Corrinů nedostalo za celé milénium spolupráce s Kosmickou gildou.

Pozvání bylo určeno jí, nikoli císařovně, protože Shaddam byl momentálně bez manželky, o svou poslední ženu, Firenzu Thorvaldovou, nedávno přišel. Šestadvacetiletá princezna Irulán byla jeho nejdůležitější dítě. Ve svém postavení se účastnila diplomatických misí a navštívila už řadu planet, ale v sídle Gildy ještě nikdy nebyla. Jen málokomu zvenku se podařilo vidět cokoli z Uzlu, křižovatky všech galaktických cestovních tras. Dosud se sem nedostal dokonce ani její otec, přes všechnu váhu svého postavení.

Ta spousta gildovních korábů na prezentační ploše ji naplňovala posvátnou úctou. Olbřímí lodě nepřistávaly na žádné jiné planetě, ale tady kotvily všude, kam jen dohlédla – a to všechno na památku jednoho z mocných a záhadných navigátorů.

Jejího otce zjevně těšilo, že může být svědkem takové události. Naklonil se k ní blíž. „Velice působivé, což? Bude o tom zmínka v mém oficiálním životopise.“ Z úcty šeptal, i když by se v nezměrnosti okolí jistě utopil i výkřik.

Pohledný kosmický průvodce se zadíval na hosty, za-

znamenal šepot, ale udržel kamenný a nečitelný výraz. Serello měl výraznou čelist a husté tmavé vlnité vlasy, černé a překvapivě hluboké oči. Byl to člověk významného postavení a pověsti, zodpovídal se přímo malému kádru gildovního vedení. Před hodinou se setkal se Shaddamem a Irulán na imperiální fregatě a doprovodil je na tento obřad.

Ceremonie se odvíjela a imperiální hosté ji zaujatě sledovali. I přes výchovu Bene Gesseritu a dlouhé roky praxe v udržování klidného vystupování cítila princezna vzrušení už jen z toho, že je tady.

V popředí pod nimi se shromáždily tisíce uniformovaných gildařů a i přes to, kolik jich bylo, nenadělali skoro žádný hluk. Byli nejrůznějších postav, ale všichni oblečení v podobných šedých uniformách. Mnozí připadali princezně Irulán obyčejní, ale na některých bylo znát fyzické znetvoření, což jim dodávalo nádech cizosti.

Zpevněné nádoby stojící opodál hostily navigátory, pozměněné lidské bytosti, které bezpečně naváděly obří koráby zakřiveným vesmírem. Irulán se na tuto akci pečlivě připravovala, studovala zabezpečené imperiální a benegesseritské dokumenty, aby zjistila vše, co je známo o navigátorech záhadné Kosmické gildy.

Každý z nich měl nesmírně rozšířené vědomí a jasnozřivou schopnost, díky níž volil bezpečné stezky vesmírem. Celý život trávili ponoření v nádržích s melanžovým plynem, často celá staletí. Smrt některého z nich byla tudíž závažnou událostí. Jméno zemřelého navigátora prozrazeno nebylo. Irulán uvažovala, zda si tito zmutovaní lidé vůbec ponechávají původní jména.

Nesourodá směsice gildařů na rozlehlém shromaždišti dole obklopila kouli z průhledného plaskla na vysokém sloupu. Serello jim uctivým šepotem vysvětlil, že ona hypnotická koule hostí Orákulum času, údajně tisíce

let starou entitu. Princezně ta koule připadala podmanivá, magická.

V kouli a podstavci zablikala světla, pak pohasla, ztemněla jako hluboký vesmír. Irulán udusila výkřik, aby na sebe zbytečně neupozornila.

Serello se naklonil a pošeptal něco imperátorovi. Oba muži se zvedli, došli k řečnické bublině v přední části divácké sekce, kdežto Irulán zůstala na místě. Imperátor byl vysoký muž, ale kosmický průvodce ho převyšoval o půl hlavy.

Zástupce Gildy promluvil jako první, jeho hlas se nesl přes početné shromáždění, všechny tváře se k němu obrátily. „Máme tu čest, že se k nám přidal imperátor Shaddam Corrino IV. a jeho dcera, princezna Irulán. Jeho Imperiální Veličenstvo pronese projev ke ztrátě našeho druhu navigátora, který tak dobře sloužil Gildě a Impériu.“

Kosmický průvodce ustoupil a Shaddam se s imperiálním šarmem přesunul do středu řečnické bubliny, s hlavou hrdě vztyčenou předváděl svůj orlí nos a dokonalé rysy tváře. Působil ušlechtilé a vážně, takhle ho Irulán ještě neviděla.

„Vyjadřujeme upřímnou soustrast těm, kdo zesnulého navigátora znali. Kosmická gilda je nejvýznamnější partner rodu Corrinů v obchodu, vojenských záležitostech a mnohém dalším. Jménem Impéria vyjadřujeme svou nejhlubší vděčnost za jeho dlouhé roky služby.“ Sklonil hlavu, aby dal najevo úctu Gildě, ale princezna věděla, jak moc se to protiví jeho hrdé povaze. Imperátor opustil řečnickou bublinu a oba muži se vrátili na místa.

Na ploše propukly zářivé barvy, v kouli Orákula času jako by se probudila polární záře. Zvedla se ze svého podstavce, jako nadnášená suspenzorovými motory.

Kulatý prostor se rozsvítil působivou duhou a Irulán se potěšeně usmála.

Mohutný podpůrný sloup zazářil ohnivě oranžovou barvou a ukázalo se, že podstavec je nádrž melanže hostící plovoucí deformovanou postavu – nehybnou, oživovanou jen víry plynu. Koule nahoře potemněla, všechny pohledy se zaměřily na podstavec.

Plyn v něm se hypnoticky rozvířil, zablýskla světla. Mrtvá postava – silně znetvořené humanoidní tělo – jako by se dala do pohybu v posledním záchvěvu života před koncem.

Do vzduchu kolem nádrže se promítala přehlídka obřích hologramů, záznam života mrtvého navigátora. Nejprve se ukázal coby prosté dítě a posléze mladík v úboru vyšlém z módy před stovkami let. Následovala jeho proměněná postava v nádrži a pak záznam toho, jak se obří koráb vydává z oběžné dráhy nad Uzlem do volného vesmíru.

Nástroje orchestru spustily pohřební žalozpěv, trýznivou melodii v pomalém pravidelném rytmu.

Ve vzduchu nad rozlehlou plochou se rozzářilo Orákulum času, zatímco pohřební nádrž potemněla a skryla plující postavu. Oblast osvětlily nápoly jasu z koule.

Rozlehl se děsivý, všeobjímající bezpohlavní hlas, doprovázený pulzováním koule, obklopené třpytivými přízračnými siluetami. Orákulum promluvalo: „Slyšte má slova. Tělo našeho požehnaného navigátora se navrátí ke zdroji koření.“

Koule znovu ztemněla, stále zavěšená ve vzduchu.

Irulán s otcem si vyměnili udivené pohledy.

Ztmavlá nádrž se jako zvláštní sarkofág zvedla ze země a proplula pod koulí. Oba objekty, jakoby spojené neviditelnými dráty, společně pluly k ploše s koráby.

Imperátor se podíval na Serella, snad se ho chtěl na něco zeptat, ale kosmický průvodce pronesl hlasem nepřipouštějícím námitky: „Nastal čas, abyste se s princeznou vrátili na Kaitan. Gilda je vděčná za vaši návštěvu.“

Shaddam nebyl zvyklý, aby si ho někdo dovolil takto propustit. „Rád bych se zeptal –“

„Sire, zbytek tohoto posvátného obřadu je přísně důvěrný. Pochopte to, prosím, a respektujte naše zvyklosti. Jsme poctěni tím, že jste se zúčastnili.“

Shaddama ten postoj zaskočil. Kosmický průvodce se uklonil a rychle se vzdálil, předtím ještě naznačil sardaukarům, aby se dostavili a vyprovodili dvojici Corrinů zpátky k imperiální fregatě.

Poušť skrývá mnohá tajemství. A fremeni znají jenom některá z nich.

СТИХОДНÁ MATKA RAMALLO, síč TABR

Volné nebe nad Arrakis bylo rozlehlé a jasné, vysoké duny se táhly k obzoru. Do vzduchu stoupala skvrna navátého prachu jako jakési primitivní značení na nebi.

Pohled na takovou rozlehlost nutil Chani, dceru Lieta a Farouly, myslet na svobodu. Ona a její dva společníci se vydali daleko do volného bledu. Mladí fremeni řekli náibu Stilgarovi, že jdou v záležitosti síče, ale jen tak se toulali pouští. *Svou* pouští. Tato místa, stále nedotčená harkonnenskými pány, v ní upevňovala víru, že fremeni se nikdy nenechají podrobit.

Byli sami už čtyři dny. Skupinka si vždy povolala čer-va, celý den na něm jela, pak si udělala tábor ve skalách a za svítání následujícího dne pokračovala zase dál. Chani putovala se svým starším nevlastním bratrem Lietem-Chihem (známým pod fremenským jménem Khouro) a s Jamisem, nejstarším z jejich skupiny, který měl za sebou více nájezdů než kdokoli z nich. Ale Chani bylo teprve čtrnáct, měla ještě čas získávat zkušenosti.

Ráno pátého dne, poté co se trojice probudila ve filtrstanech vklíněných mezi skalami, sledovala východ

slunce. Jamis si zaclonil oči a hleděl na zvlněné duny. Začichal do vzduchu a zamračil se, pak vytáhl dalekohled s olejovými čočkami. Obrátil se k Chani a Khourovi. „Cítíte to? Je to daleko, ale i tady...“

Chani zavřela oči a zhluboka se nadechla, soustředila se na drobné změny v suchém prašném vzduchu. „Melanžové chemikálie, syrové výpary. Silnější než obyčejné pole koření.“

Bratrovy modromodré oči se dychtivě rozzářily. „To by se mělo prozkoumat.“

Chani se nemínila nechat vehnat do unáhlené akce. „Ty jsi vždycky samý spěch, Khouro.“ Dlouze to zvažovala. Pach chemikálií, který k ní vál, byl slabý. Ano, zaznamenala náznak alkaloidu. „Masa předkoření poblíž, několik kilometrů od nás.“

Chanin otec Liet sloužil na Arrakis jako imperiální planetolog. Seznamoval dceru se svým vědním oborem, představoval si, že se jednoho dne stane jeho nástupcem, stejně jako on nastoupil po svém otci, který přišel o život při závalu v kotlině Plaster. Chani neměla zájem sloužit padišáhu imperátorovi, ale ekologii se učit chtěla, ta prospívala fremenskému snu o zelené Arrakis.

Vzala si od Khoura dalekohled a zaostřila si ho. V dálce pod volným pískem viděla kulatý hrbol jako vzduchovou dunu: šířící se bublinu oxidu uhličitého ve spodních vrstvách, jak se organická hmota malých tvůrců mínila se stružkou spodní vody a s tůní výkalů červů. Viděla měděně zbarvené stopy koření, podobné rozpraskaným žilkám na tváři starých fremenů. Stoupající páry ve vzduchu nad tím místem svědčily o bouřlivých chemických reakcích a proměnách, o prastaré mystické hádance splétajících se molekul.

Jako by už bylo rozhodnuto, nacpal si Khouro své věci do fremety a byl připraven vyrazit. Upravil si filtraš-

ty a Jamis udělal totéž, jako by spolu soutěžili. Chani si uvědomila, že nemají času nazbyt.

Fascinovala ji ta síla koření. Podobné události byly málokdy pozorovány takhle zblízka. Ona a její společníci se vydali do pouště na průzkum, možná sledovat tajné harkonnenské melanžové operace, ale jakákoli událost významná pro poušť byla významná i pro fremeny.

Masa předkoření se nacházela tak blízko, že neplánovali povolat červa. „Musíme jít po volném písku,“ řekla. „Ale červi se u vznikajícího výlevu koření neobjeví.“

„Povedu vás jako obláček prachu vátý větrem,“ poznamenal Khouro, zatímco slézal po skalách. Svě jméno převzal z fremenského slova pro vítr zvedající pomíjivý vír písku a ženoucí ho jako přízrak dnem kanonů. Tuto volbu oznámil po prvním úspěšném nájezdu na melanžovou továrnu Harkonnenů a pyšnil se tím, že svůj život vede takto, jako *khouro*.

Trojice sestoupila k základně skal a vydala se po písku, postupovala nepravidelným krokem. Neušla ještě ani dvacet kroků a Chani uslyšela vzdálené hučení. Do pouště jí nezapadalo, byl to spíš pocit než skutečný zvuk. Zvedla ruku, naznačila, aby se zastavili. Její společníci ztuhli, hledali známky nebezpečí. Vytáhla dalekohled, zapátrala po nebi a pokusila se vysledovat, co zaslechla. Vysoko na prašné žluté obloze spatřila zvětšující se černou tečku. „Lod’.“

Všichni tři se beze slova rozběhli zpátky do úkrytu skal, Chani přitom mazala stopy, které za sebou zanechali.

Z bezpečí úkrytu pak sledovala, jak se blíží podivné plavidlo. Hukot jeho motorů už slyšeli všichni. Khouro poznamenal: „Není to ornitoptéra a nepatří Harkonnenům.“

Prohlížela si tu robustní loď, zaznamenala, že není stavěna do písečných bouří a drsného písku – je určena pro plavbu vesmírem. „Je to gildovní loď!“ Zaostřila na ni a na trupu neviděla žádné znaky. „Míří přímo k výlevu koření.“

„To nevědí, co jim hrozí za nebezpečí?“ vyhrkl Jamis se směsicí pohrdání a nevěřivosti. „Pokud je strhne exploze, možná se nám podaří zachránit něco z trupu.“

Její bratr na to hleděl a soustředěně čekal. O kilometr dál se gildovní loď zavěsila do vzduchu nad čím dál tím znatelnější boulí masy předkoření. Ze země unikalo víc a víc plynů a Chani jasně cítila palčivé chemikálie.

„Nasadili suspenzorové motory,“ řekl Khouro. „Budou mít štěstí, pokud nepřilákají červa a nerozduří ho.“

„Cizáci provádějí spousty bláznivých věcí.“ Chani mu podala dalekohled. „Ale kdo jim to dokáže vysvětlit, a zvláště Gildě?“ Otec jí vyličil pár svých zkušeností z jednání se zástupci Gildy a tvrdil, že šlo vždy o nepříjemná setkání.

Zavěšené plavidlo bylo větší než melanžová továrna, mělo těžké motory a baňaté výběžky na bocích, trup plný malých okének. Chani napadlo, kolik divných lidí jimi asi vyhlíží ven.

Jamis zavrtěl hlavou. „Dávám tomu výlevu melanže necelou hodinu.“

Chani uvažovala, co by udělal její otec. „Možná provádějí nějaké pokusy.“ Liet-Kynes a před ním jeho otec studovali výlevy koření, snažili se pochopit, jak je melanž spojena s životním cyklem písečného planktonu, písečných pstruhů a červů.

Ale ta záhadná loď žádné pokusy neprováděla. Otevřel se spodní průlez, vynořila se suspenzorová platforma s šesti uniformovanými gildaři a začala klesat k chvějícímu se písku nad masou předkoření.

„Zase suspenzory,“ zabručel Khouro a mračil se jako čert. „Co to ti vetřelci provádějí?“ Podíval se dalekohledem, pak ho podal Jamisovi a ten ho nakonec vrátil Chani.

Suspenzorová platforma se vznášela těsně nad rozbouranými písky. Gildaři se pohnuli a odhalili další postavu, ta ležela bez hnutí. Chani zaostřila a uviděla nahé tělo s šedavou kůží, zdeformovanou hlavou, hubenými končetinami – tělo, které se moc nepodobalo lidskému.

Bratr do ní šťouchl, aby mu podala dalekohled. Vyhověla mu a zastínila si oči, aby lépe viděla vzdálené postavy nad rozvířeným pískem. Khouro překvapeně hekl. „Oni s sebou přivezli mrtvolu!“

Když Chani dostala přístroj zpátky, pozorovala, jak gildaři spouštějí hubenou mrtvolu k chvějícímu se písku poblíž rudých puklin s čerstvým kořením. Došlo jí, čeho se stali svědky. „Všimněte si, s jakou úctou jednájí. Oni to tělo ukládají na výlev koření – je to pohřeb.“ Vzpomněla si, co jí řekl otec. „Kosmická gilda koření uctívá. Její navigátoři jsou jím prosycení.“ Zdeformované tělo muselo patřit jednomu ze záhadných tvorů, kteří naváděli obří gildovní koráby vesmírem.

Šestice gildařů nechala tělo ležet na vzdouvajícím se písku, vrátila se na levitující platformu a ta s nimi vystoupala zpátky k lodi.

„Dělají si z Arrakis hřbitov!“ prohlásil Jamis dotčeně.

Chani se zamračila. „V píscích Duny je pohřbena spousta těl.“

Gildovní plavidlo s hučením vystoupalo dál nad hrozící výbuch koření a tělo nechalo na místě. Loď se vzdalovala, až se proměnila v pouhou tečku na nebi.

Chanin nevlastní bratr se dal do pohybu, ještě než stačila promluvit. „Rychle! Ať je to, co je to, pro Gildu je to tělo cenné. Musíme se na to podívat.“ Bez jakéko-

li opatrnosti se rozběhl po písku. „Může to být důležité tajemství.“

Jamis uháněl za ním. „Koukej, jak se to předkoření vzdouvá.“

Khouro běžel, neobtěžoval se pečlivou nepravidelnou chůzí. Žádní červi se tu neobjeví, teď ne. Chaniny šlachovité nohy byly silné díky drsnému životu a chůzi po píscích. Spěchala s nimi, cítila, jak země vibruje energií, myslela na vroucí chemické procesy hluboko pod povrchem, na rostoucí žár a tlak.

„Stojí ti mrtvola za to, Chihu?“ zavolala, zvolila raději tohle jméno.

Bratr se ani neohlédl. „Mrtvola navigátora.“

Chani byla vychována jako fremenka, uvyklá nebezpečí a venkovnímu životu. Nepotřebovala upozorňovat na známky blížícího se červa, dokázala si ho přivolat sama, když ho potřebovala. Rozuměla Šaj-hulúдови, znala jeho nálady a zvyky.

Masa předkoření však byla nevyzpytatelná. Chani si měřila ostražitým pohledem tvar vzdutí, viděla, že od chvíle, kdy opustili skály, se zdvojnásobilo. Jakmile se hluboko pod zemí začaly mísit chemikálie, mohlo trvat hodiny, dokonce i dny, než reakce vyvrcholila výbuchem. Netušila, jak dlouho se už k tomuto výlevu schyluje.

Její bratr a Jamis riziko milovali. Pozorovala to už dřív, ale nic jako tohle s nimi ještě nezažila. Zdolali písek a vystoupali po drolicím se svahu, připomínajícím návětrnou stranu příkré duny.

Chani funěla skrz filtvy, když se přidala k těm dvěma na vyvýšenině. Společně se blížili ke znetvořené mrtvole. Zrnka písku se rozlétala a drnčela vibracemi z hloubky. Vzduchem se šířila palčivá vůně skořice a štípala ji v očích.

Mrtvý navigátor ležel roztažený nahý na písku, dlouhé paže ohnuté v divných úhlech. Mezi prsty měl blány, hlavu zvětšenou a zdeformovanou. Otevřené mrtvé oči zíraly do věčnosti – jak se o navigátorech tvrdilo i za jejich života.

Khouro se sehnul, sáhl mrtvole na žebra. „Tehle tvor byl kdysi člověk. Takhle odporně ho změnila Kosmická gilda.“

Chani dodala: „Otec tvrdí, že na vnímavé kandidáty používají melanz.“

Výpary ve vzduchu byly tak husté, až jí připadalo, že by se daly krájet krispelem. Dunění masy předkoření rozehvívalo písek a vibrace způsobovaly, že se mrtvola navigátora třásla a škubala sebou, jako by děsivě ožila. Jamis se v pověřivé hrůze stáhl, udělal prsty ochranné znamení. „Koření přivedlo toho netvora k životu.“

Chani chytila bratra za paži. „Tak, to stačí, už jsi to viděl! Všichni umřeme, jestli hned nezmizíme. Vybuchne to za pár minut.“

Khouro se sklonil a chytil mrtvého navigátora pod pažemi. „Pomozte mi!“

Jamis popadl jeden kotník, ale jakmile tělo zvedli, viděla Chani, že se jim to nepovede. „Nechte ho být, vybuch se blíží! Sami to víte!“

Její bratr se na ten cenný exemplář ušklíbl a pak mrtvolu pustil. „Otec by ho stejně jenom rozpitval. Padáme pryč!“

Jamis a Chani nepotřebovali pobízet dvakrát. Rozběhli se ze vzdouvající se vyvýšeniny, klouzali a kutáleli se, valili se, jak nejrychleji dovedli. Jakmile se dostali dolů, rozběhli se, jako by měli v patách písečného červa.

V půli cesty ke skalám uslyšela Chani temné dunění pod zemí, jako by se nějaká vrčící bestie pokoušela vy-

drápat na vzduch. Bezpečí skalního útesu se zdálo být ještě mnoho kilometrů vzdálené a písek ji v běhu chytal za nohy.

Jamis zakopl a svalil se na zem. Khouro, ženoucí se kolem, se natáhl, popadl kamaráda za ruku a vyvlekl ho na nohy, aniž by zpomalil. Rachot se proměnil ve hřmot.

Chani uslyšela bzukot. Zauvažovala, zda je to statická elektřina, nebo syčící fumaroly unikajících melanžových plynů. Obrátila se a s úžasem spatřila další plavidlo, hnalo se nízko nad dunami, tak blízko u země, až zvedalo prašnou stopu. Loď byla elegantní a neoznačená, stavbou trupu se podobala hmyzu.

Zde na písku byli naprosto nechránění. „Loď!“ křikla Chani. Nyní už by měli být bezpečně daleko od výlevu koření – ale ne od nájezdníků.

Khouro a Jamis se prudce obrátili. Pořád byli asi tak dvě stovky metrů od skalního útočiště.

„Viděli nás!“ řekl Jamis.

„Živé nás nedostanou. Budeme bojovat.“ Khouro pohládl krispel u boku. „Zvládneme je zabít všechny.“

„Oni o nás nestojí,“ upozornila je Chani.

Loď provedla prudký manévr, zastavila se nad vzdutým pískem, vznášela se nad tělem mrtvého navigátora. Připomínala jí skalní vosu, od přírody nenápadnou a rychlou.

Nad mrtvolou se ve spodní části trupu plavidla otevřel průlez. Zahučela suspenzorová pole, tělo sebou zašukalo a zvedlo se z poletujícího písku. Stoupalo, končetiny mu plandaly, vypadalo jako duch, jak se tak blížilo k té divné lodi. Jakmile do ní zaplulo, průlez se uzavřel a loď vyrazila pryč s duněním prudkého zrychlení, nechávala za sebou jen stopu písku a prachu.

Pak masa předkoření vybuchla. Bublina písku se roztrhla náporom uvolněných plynů, přeměněné melanže. Gejzír otrásl zemí a roztrhl duny jako zející rány.

Chani padla do písku a plazila se, pokoušela se dostat co nejdál. Za pár chvil se na ně snesl písek a prach, přikryli si hlavy a pospíchali k holým skalám.

Jakmile se zase přitiskla zády k pevnému kameni, ohlédla se na sloup písku zabarveného rezavou melanží, stoupající vysoko do vzduchu. Písečný oblak rostl, clonil oblohu – a ona už skrz ten závoj neviděla ani stopu po záhadné lodi nájezdníků.

Gilda zde zanechala svou váženou mrtvolu, aby ji pohltit výron koření. Neměla tušení, že někdo v poslední chvíli tělo ukradne. Nájezdníci byli přesvědčeni, že unikli neodhaleni – ale Chani a její druhové byli svědky jejich akce.

Kdy se chlapec stává mužem?

DENÍK PRINCEZNY IRULÁN Z DĚTSTVÍ, ZÁPIS NA TÉMA
JEJÍHO OTCE, IMPERÁTORA SHADDAMA CORRINA IV.

Jakmile se vrátili do paláce na Kaitanu, usedla Irulán vedle otce v imperiální přijímací síni. Shaddam by měl raději syny, ale ona hrála roli korunní princezny dokonale. Její trůn byl menší než otcův, bylo to ceremoniální křeslo vyhrazené pro císařovnu, ale Irulán ho považovala za dost působivé, vhodné pro prvorozenou a oblíbenou dceru. Působila panovnický, světlé vlasy měla husté a dokonale upravené, roucho úchvatné.

Zlatý Lví trůn byl mnohem impozantnější odznak moci, byl to masivní blok zeleného hagalského křemene vytesaný do tvaru imperátorova sedadla. Shaddam se tam tyčil v centru pozornosti a přehlížel rozlehlou síň. Stěny po obou stranách místnosti byly lemovány desítkami tmavých dřevěných židlí, určených pro všední použití.

U stěn seděly naproti sobě její mladší sestry Wensicia a Chalice, obklopeny dvorními funkcionáři. Níže postavené princezny často navštěvovaly imperiální dvůr, ale vše sledovaly jen zpovzdálí. Chalici vždycky zajímaly klepy a móda, ale Wensicia – Shaddamova třetí dcera – vše sledovala s intenzivním soustředěním a dychtivým pohledem.

Shaddam už Irulán dávno vysvětlil, jak prospěšné je sledovat denní fungování dvora, kdy žadatelé přednášejí své zprávy a vznášejí prosby. Irulán na to všechno byla vycvičena během let, která strávila v benegesseritské Škole matek, a dvorní poradci zde na Kaitanu ji vyškolili v každé stránce etikety. Nyní, po nedávné ztrátě císařovny Firenzy, kterou si její otec silně znelíbil, byla Irulán častěji zvána do ohniska dění u dvora. Její matka, Shaddamova první žena Anirul, byla mrtvá už třináct let...

Coby nejstarší dcera měla Irulán s otcem blízký vztah, trávila s ním mnohem víc času než její mladší sestry. Otevíraly se jí velké možnosti a ona byla odhodlaná nezklamat imperátora ani Impérium.

Zdalo se, že Shaddam je spokojený s tím, jak je oddaná své roli, ale jednal s ní jako s nováčkem i poté, co byla plně instruována. Irulán měla za to, že otec toho v hlavě nosí tolik, že ztratil přehled o tom, co se už naučila, a bude se opakovat. A tak to nechala být, nechtěla prohlubovat jeho napětí. Není snadné být imperátorem milionu planet...

Po síni se vznášely světelné koule z balútského křišťálu, nastavené tak, aby simulovaly denní dobu a počasí vládnoucí venku – právě teď slunečné, teplé letní ráno. Vysokými otevřenými okny rozlehlé síně slyšela slabou chytlavou melodii Imperiálního zábavního souboru, který na nádvoří nacvičoval se strunnými a dechovými nástroji na večerní vystoupení před imperátorem a jeho hosty.

Předstoupil komoří Beely Ridondo, vyzáblý mužík s nažloutlou kůží a vysokým čelem. S hlavou skloněnou vystoupal po schůdcích na pódium a podal imperátorovi velkou zpravodajskou kostku. „Dnešní agenda, sire.“

Na zářivém povrchu se objevilo sepsané shrnutí záležitostí, bílé písmo na černém pozadí. Irulán si přečetla displej spolu s otcem, podrobnosti si ukládala do paměti. Rozvrh uváděl seznam šlechticů, kteří si vyžádali slyšení u dvora. První v pořadí byl muž nespojovaný s žádným šlechtickým velkorodem, vojenský důstojník Moko Zenha.

„Kdo je to?“ Imperátor obrátil krychli a ukázal prstem na to jméno. „Co chce?“

Komoří Ridondo přistoupil blíž a pronesl tiše: „Zařadil jsem ho na první místo pořadu jednání, takže mu můžete věnovat jen pár minut, než postoupíte k důležitějším záležitostem. Kapitán flotily Zenha je nadaný a ctižádostivý důstojník vašeho imperiálního vojska. Chce s vámi mluvit ve věci nejvyššího osobního významu. Na svůj skromný původ je to působivý jedinec. Mám dojem, že chce upozornit na nějaký aspekt fungování, který by se dal vylepšit.“

Shaddam se zachmuřil. „Nejspíš za zvýšených nákladů.“

Ridondo souhlasil. „Vzhledem k našemu napjatému rozvrhu jsem po něm nežádal další podrobnosti, sire. Mám to setkání s ním zrušit?“

Imperátor pohlédl na Irulán a povzdechl si. „Ne, pusťme se do toho, ať je to, co je to. Každý poddaný je pro mě důležitý, ale jde-li o vojenskou záležitost, měl by postupovat v rámci řetězce velení.“ Opřel se na zlatém Lvím trůně a prohrábl si prokvétající zrzavé vlasy.

Když bylo vyvoláno Zenhovo jméno, vkračel důstojník energickým krokem do přijímací síně, jeho boty klapaly na naleštěné podlaze. Byl vysoký, širokoramenný a drsně pohledný, s důstojnickými výložkami na ramenou a drobnými zlatými lvy na límci. Představoval dokonalý zjev bez chybičky, každá medaile a knoflík se

jen leskly. S pohledem upřeným na padišáha imperátora kráčel v dokonalém rytmu ke stupínku, ale když se přiblížil ke spodnímu schodu, zalétl pohledem k Irulán. Zaznamenala to a podivila se tomu.

Zenha smekl čepici a uklonil se, pak zas zaujal vzpřímený postoj, díval se na panovníka. Jakmile mu Shaddam pokynul, kapitán flotily spustil: „Děkuji, že jste mě přijal tak rychle, Veličenstvo.“ Obrátil se a upřel oříškově hnědé oči na Irulán. „Princezno.“ Bylo rozhodně nezvyklé, že se obracel na ni, ne na imperátora. „Jsem kapitán flotily Moko Zenha, druhý ve velení imperiální flotily vašeho otce, kaitanské letky.“

Irulán maličko přikývla, ale Shaddam vyštěkl: „Mluv přímo ke mně, ne k mé dceři.“

Zenha se zklidnil a postavil se do pozoru. „Ano, pane. Nechtěl jsem vás urazit.“

Irulán si všimla, že na uniformě má emblém svitku své šlechtické rodiny, malorodu z planety známé výrobou exkluzivních oficiálních dokumentů. I když Shaddamovi jeho rodinné jméno zřejmě nic neříkalo, Irulán o tomto muži už slyšela, byl jedním z mála schopných důstojníků v přebujelých imperiálních vojenských silách. Zenha stoupal v žebříčku hodností díky tvrdé práci a oddanosti. Na rozdíl od mnoha výše postavených důstojníků získal svou funkci díky zkušenostem, ne díky známostem nebo příbuzným.

Litovala, že je komoří na schůzku neupozornil předem, byla by si hlouběji prostudovala Zenhovy záznamy. Pátrala v paměti, v tom, co slyšela a zapamatovala si, nasadila techniky, které se naučila na Wallachu IX. Vybavila si, že tento muž je mezi vojáky uznávaný, zvláště mezi nižšími důstojníky a prostými vojáky, ne však mezi šlechtickými vůdci, se kterými toho nemá mnoho společného.

Zavládlo rozpačité ticho, pak důstojník sebral odvalu a oslovil imperátora. „Sire, pečlivě jsem zvážil to, co vím o Impériu, jeho politice, obchodu a vojenských silách. Věřím, že bych mohl sehrát širší a významnější roli v další stabilitě a velkoleposti rodu Corrinů.“

Shaddam našpulil rty, ta slova ho potěšila, ale čekal, až se muž dostane k jádru věci.

Zenha se napřímil ještě víc. „Sire, pokorně žádám o ruku vaší dcery, princezny Irulán.“

Irulán na svém trůnu bezděky šklubla hlavou dozadu. Síní se rozlehlo šokované mumlání a po něm chichotání. Zalétla pohledem k sestřám na sedadlech u zdi, tvářily se pobouřeně.

Kapitán flotily pokračoval: „Předkládám své plné pověření a rodokmen.“ Podal imperátorovi hustě popsaný list riduliánského papíru.

Shaddam zrudl a Irulán viděla, že se chystá pronést něco ve vzteku, ale z nějakého důvodu se ovládl a rozmyslel si to. Nařídil tomu smělému muži: „Odstup. Chci si promluvit s dcerou.“

Kapitán flotily Zenha se vzdálil od stupínku, mimo doslech.

Imperátor se na mohutném trůnu naklonil a zašeptal: „Žádné obavy. V té uniformě sice vypadá vznešeně, ale není v postavení, aby se o tebe mohl ucházet. Jeho matorod má malé jmění. Byla by to špatná partie, zvlášť při tom, kolik mám možností, co se týče tvého budoucího manžela. Ale nezklamou ho rovnou.“

Irulán překvapilo, jak dobře otec ovládá hněv. „Z politického hlediska je nejlepší ho odmítnout elegantně, otče. Tento muž má skvělou vojenskou kariéru, musíme ho v jeho službě podpořit.“

Imperátorovi se mihl ve tváři ustaraný výraz, viděla, že myslí na něco úplně jiného. Odpověděl však: „Ano,

uhlazené odmítnutí, ale musíme také dát najevo, že si každý drzý hejsek nemůže nakráčct do trůnního sálu a říci si o mou dceru! Své plné důvody vysvětlím později.“

Viděla, jak si Chalice zakrývá útlou ručkou ústa a naklání se ke svým přátelům ode dvora, horečně něco šeptá a hihňá se přitom. Wensicia na druhé straně sálu se tvářila překvapeně a popuzeně.

Irulán se na trůně napřímila, zabdla se do drzého důstojníka nečitelným pohledem, tajila své city a myšlenky. Navzdory dokonalé uniformě působil v tomto okázalém prostředí nedostatečně. Byl to bojovník, zvyklý spíše na společnost vojáků než šlechty ode dvora.

Ale i tak na ni zapůsobila jeho smělost a odvaha. Otec měl samozřejmě pravdu, ruka prvorozené princezny přichází v úvahu jen pro ty nevhodnější kandidáty. Ale při pohledu na kapitána flotily Zenhu se neubránila, cítila vůči němu jisté sympatie. Snad musí tušit, že bude odmítnut?

Zenha čekal, zatímco se ticho táhlo. Vypadal čím dál stísněněji, přešlápl. Dvořané si dál nevěřicně mumlali mezi sebou.

Po chvíli, která jako by se táhla donekonečna, se Shaddam obrátil zpátky k důstojníkovi. „Předstup a objasni svou věc. Měj na mysli, že můj čas je nesmírně cenný.“

Irulán byla zvědavá. Proč mu otec dává naději, že by jeho návrh mohli zvažovat?

Zenha nasadil sebejistou tvář, spustil rychle a zdatně: „Po celou svou kariéru jsem se ve vaší službě vyznamenával, sire. Má šlechtická rodina, i když to není velkorod, je na vzestupu díky dobře spravovaným obchodním operacím. Pokud bude mé ponížené žádosti vyhověno, sire, buďte si jist, že vaše dcera bude žít v náležitém lu-

xusu.“ Přejel pohledem zdobenou síň. „Byť ne takovém jako tady na Kaitanu, samozřejmě.“

Vypočítal své vojenské úspěchy, svá vítězství, zdůraznil, jak dobře vychází s ostatními důstojníky imperiální flotily. Popsal, jak si ho váží jeho vojáci, jako by to mohlo v Shaddamových očích podpořit jeho žádost.

Irulán sjela pohledem k otci a zaznamenala chabě skrývanou nechuť. Poznala, že má za lubem něco jiného, nějaký způsob, jak tuhle situaci využít.

Princezna si odjakživa uvědomovala, že bude jen pěšákem v imperiálních plánech, nakonec se provdá za nejvýznamnějšího a nejvhodnějšího uchazeče. Ale bylo jí šestadvacet let, dávno minula věk, kdy se očekávaly zasnuby. Padišáh imperátor během let zamítl mnoho žádostí o její ruku, ale někdy žadatele napínal... podobně jako nyní. Věděla, že nakonec Zenhu odmítne, nikdy by nedovolil, aby se prvorozená princezna provdala za pouhého vojenského velitele, bez ohledu na to, co dokázal.

Proč ho prostě neodmítne a neskončuje s tou fraškou?

Věděla o sedmi žadatelích, kteří se dosud oficiálně ucházeli o její ruku – a mnoho dalších nejspíš vneslo svou žádost postranními způsoby. Jak dlouho může otec protahovat tuhle hru, využívat ji jako vábničku k získání dohod a politických zisků?

Jaké výhody by mohl kapitán flotily Zenha přinést rodu Corrinů?

Podívala se na sestru Chalici, ženu s bezvýraznou tváří, dnes okrášlenou safírovým náhrdelníkem s ladíci-mi náramky. Shaddamova druhorozená dcera se nechávala unášet vnějším dojmem a na denní dvorské záležitosti se vždycky přehnaně nastrojila. Nedovedla však rozkrýt spletitou síť nuancí a drobností, milovala prostě rozkošné věci. Povrchní žvásty brala jako fakt a měnila názory podle toho posledního, který slyšela.

Wensicia u protější stěny však pozorně přihlížela. Byla o čtyři roky mladší než Irulán a mnohem hezčí než Chalice. Za srdíčkovou tvář a levandulovými očima se skrývala bystrá mysl. Wensicia studovala imperiální dějiny a politiku, na rozdíl od povrchní Chalice vstřebávala informace a ukládala si je do paměti.

Nyní bylo vidět, že obě sestry nevěří vlastním očím, každá reagovala po svém. Publikum v síni hlučelo čím dál víc.

Zenha pořád ještě obhajoval svou věc, když imperátor zvedl ruku a přerušil ho. „Velice působivý příběh. Zvážím tvou žádost, jak si zaslouží, kapitáne flotily. Nyní se vrať ke své jednotce a očekávej mé formální rozhodnutí.“

Důstojník se zatvářil překvapeně, ale mírně optimisticky. Hladce se uklonil a dokonalým krokem, s hrdě vztyčenou hlavou, opustil síň.

Zatímco odcházel, zašeptala Irulán otcí: „Proč jsi ho vůbec vyslechl?“

„Mám na mysli něco zajímavého, dcero. Tohle musíme využít.“ Poplácal ji po předloktí. „Nedělej si z toho hlavu.“

Irulán si však nemohla pomoci, měla z toho stísněný pocit.

*Člověk musí zaplatit za všechno, co má velkou hodnotu,
ale jen málokdo chápe, jaký dosah má ta cena.*

FREMENSKÉ RČENÍ

Písečný červ, tyčící se nad dunami, brázdil otevřenou kotlinu. Dlouhá stopa, kterou za sebou nechával v písku, naznačovala, jak daleko se dostali.

Chani seděla zajištěná na jednom z hrubých prstenců červího těla. Každý cizinec by to považoval za děsivě nebezpečnou situaci, většina fremenů se však naučila jezdit na červovi, ještě než dosáhla dospělosti.

Její nevlastní bratr se tyčil o něco výš na obří hlavě červa, boty pobité hřeby ho ukotvovaly na místě. Svíral provazy, upevněné háky ke kruhovým článkům, a pomocí dlouhého bodce zvíře ovládal.

Vedle Chani se krčil Stilgar, náib síče Tabr, připravený s hákem odhalit citlivou tkáň, kdyby se snad červ nečekaně stočil. Za nimi seděl její otec, Liet-Kynes – imperiální planetolog, ale uznávaný i mezi fremeny, protože podporoval dávný sen proměny Arrakis v zelenající se ráj.

Chani, Jamis a Khouro se vrátili do komunity fremenů teprve před týdnem, vzrušení ze svého nedávného dobrodružství, ale její otec je teď povolal na další důležitou misi. Mělo to být Chanino první setkání se zástupcem Kosmické gildy.

Ostatní jeli v zarytém mlčení s filrvatami v nose, Liet-Kynes si však nechal ústa odhalená, aby mohl mluvit o svých pozorováních – neustále své posluchače vzdělával. „Ani po všech letech, která můj otec prožil na Arrakis, se nenaučil přivolat písečného červa.“

Stilgar pohlédl na svého společníka. „Umma Kynes se tak zaměřil na významné záležitosti světového měřítka, že si v běžných denních věcech nevěřil.“

„Já dědečka nikdy nepoznala,“ pronesla Chani.

Liet se na ni podíval. „Nebyl to vřelý a milující člověk. Záleželo mu na jiných věcech.“

Khouro na hlavě písečného červa vydal jakýsi přezíravý zvuk, naznačil tím, že nepovažuje ani Lieta, svého nevlastního otce, za vřelého a milujícího člověka.

Ten si ho nevšímal, zadíval se přes volné duny. „Prozatím pokračuj tímto směrem, Liete-Chihu, ale brzy nabereme východnější směr, abychom se dostali na místo srazu.“

„Já vím, kam míříme.“ Mladík pomocí bodce upravil dráhu červa. „A mé fremenské jméno zní *Khouro*. Liet-Chih jsem si nevybral.“ Chani měla z jeho vzdoru stísněný pocit.

Liet na to nepřátelství nereagoval, ale s velkou trpělivostí mu připomněl: „Jméno Liet-Chih ti vybrala matka.“

Ta poznámka mladíka umlčela a červ se dál valil přes kotlinu.

Po celé generace platili fremeni nehorázné množství koření v rámci tajné smlouvy s Gildou oplátkou za to, že na oběžné dráze Arrakis nerozmístí své pozorovací satelity. Díky tomu nemohly slídivé oči Harkonnenů ani imperiálních zvěďů sledovat aktivity fremenů v poušti. Nebyly povoleny dokonce ani satelity počasí, k velké nelibosti sklízečů melanže, správců planety a zbytku

Impéria. Gilda se však neobtěžovala odpovídat na otázky. Ctila dohodu s fremeny – pokud dostávala zaplacenou melanží.

Fremeni uzavřeli tu dohodu proto, aby udržovali cizince v nevědomosti o své výsadbě, slabému pásu zeleně v částech izolované pustiny. Ten chybějící dohled zároveň odpovídal fremenské touze osvobodit se od nenáviděných Harkonnenů.

Mezi kmeny fremenů se považovalo za čest dodat melanzový úplatek Gildě. Coby Lietova dcera měla Chani mezi svým lidem zajištěnou úctu, ale zároveň prokázala, že je schopnou bojovnicí, která vyniká v pouštních dovednostech. Účastnila se nájezdů na harkonnenké operace, sklizňové továrny, karyóly a výzvědné lodě. I přes své mládí si respekt plně zasloužila.

Khouro prvního červa cestou přes kotlinu naprosto vyčerpal. Když se blížil západ slunce, Chani a její společníci sebrali balíky lisovaného koření a fremety. Khouro odstranil háky a Stilgar roztahováky, seskočili z unaveného netvora a ten se hned zavrtil do písku. Ve volných dunách nebyl žádný úkryt, a tak fremeni postavili kamuflované filtrstany a rozbili tábor, odpočívali a jedli.

„Až vyjde druhý měsíc, nastavím další tlouk,“ řekl Stilgar. „Když pojedeme celou noc, můžeme být na místě schůzky za svítání, o den dřív.“

„Budeme připraveni pro případ, že by nás zástupce Gildy zradil,“ dodal Khouro.

Liet se na mladíka zamračil. „Gilda ctila naši dohodu po generace. Proč by nás teď zradila?“

„Kdo rozumí cizákům z jiných světů?“ odsekl Khouro a střelil pohledem po Chani. „Zvláště Gildě s těmi jejími bláznými a podivnými způsoby.“ Nikomu dosud neřekli, co viděli u výlevu koření, o mrtvém navigátorovi ani o neoznačené lodi nájezdníků.

Jak tak jedli medové melanžové oplatky a usrkávali vodu z jímacích kapes filtršatů, zauvažoval Liet: „Když jsem poprvé předával úplatek v koření, byl jsem asi ve tvém věku.“ Podíval se na Khoura. „Šel jsem s tvým otcem, Warrickem. Byli jsme tak dobří přátelé...“

Mladík si znovu tiše odfrkl a odvrátil se.

Liet nehnul ani brvou, obrátil se k dceři, i když tu historku už slyšela. „Warrick a já jsme jeli bouřkovou zónou do jižních polárních oblastí. Fremeni tehdy využívali v jednání s Gildou prostředníka – Ronda Tueka, obchodníka s vodou, který vedl operace v chladné zóně.“ Ušklíbl se. „Ten člověk nás zradil a zradil fremeny, proto teď jednáme přímo s Gildou. Při té výpravě jsme my dva našli Dominika Vernia a jeho skupinu pašeráků –“

Khouro zarazil známou otcovu historku slovy: „Jdu spát.“ Zalezl si do filtrstanu a zapečetil ho.

Liet se zatvářil zklamaně, ale neřekl nic. Chani bratrova neomalenost rozčilovala.

Rozpačité ticho porušil Stilgar. „Všichni bychom si měli odpočinout.“

Když se uložili, ležela Chani v uzavřené tmě svého stanu a poslouchala vlastní dech. Využila soukromí na to, aby si utřídila myšlenky, rozrušené výpravou, zvažovala, co říct zástupci Gildy. Přemýšlela i o postoji svého nevlastního bratra, Khouro se jí mnohokrát svěřil, ale s jeho názorem na Lieta nesouhlasila. Za to, co se kdysi dávno stalo Warrickovi, jeho pravému otci, Liet nemohl.

Chani by uvítala, kdyby bratr nasměroval svůj vztek na Harkonneny. Otce milovala a uznávala, ale i ji znepokojovala jeho částečná oddanost Impériu. Byla příliš ryzí fremenka na to, aby dokázala pochopit, jak může sloužit dvěma pánům. Ale stejně to byl její otec.

Urvala si pár hodin odpočinku, než je Stilgar probudil. Napila se vody, která se jí nashromáždila v jímacích kapsách, a vylezla ze stanu. Poté co se sbalili, vydali se všichni čtyři najít dobrou dunu, na niž se dal umístit tlouk a přivolat další červ.

Jeli pod hvězdným nebem vstříc místu schůzky.

Jakmile se ocitli na místě, ukryli se ve skalách a drželi hlídky, ale Gilda neposlala předem žádné zvědy, ani se nepokusila o podvod.

Během té klidné doby čekání házeli Khouro a Stilgar pro zábavu záznamové tyčinky do kapsy písku ve skalách. Chani věděla, že otec je z té hry nesvůj, připomíná mu, jak svého času s Warrickem rozhodli, kdo z nich získá úkryt před blížící se písečnou bouří.

V určené době se na nebi objevilo baňaté reflexní plavidlo, podobné lodi, která tajně přivezla tělo navigátora. Liet a Stilgar vyšli do volného písku a mávali, aby na sebe upozornili.

Velké plavidlo se tiše zavěsilo do vzduchu u rozeklaného skalního hřebene. Chani cítila ve vzduchu ozón, vnímala vibrace a energii suspenzorových motorů. Z plavidla se snesla suspenzorová platforma se třemi uniformovanými gildaři. Dva z nich byly plešaté androgynní postavy s nehezkými rysy, nesourodýma očima a znetvořenými lebkami, vypadali, jako by jim někdo rozpustil kosti a zpřeházel je.

Avšak muž uprostřed byl dost vysoký a pohledný, měl tmavé vlasy, výrazná obočí a čelist, nápadnou špičku vlasů vyběhající do čela. „Jsem kosmický průvodce Serello. Dostavil jsem se převzít vaši platbu.“

Liet se ujal vedení a ukázal na těžké balíky, které při-

vezli. „Svobodně předáváme naši platbu za služby, které Gilda poskytuje fremenům.“

Kosmický průvodce pomalu přikývl. „Náš dlouhotrvající obchodní vztah je vzájemně přijatelný. Výměnou za koření si vaši lidé udrží svá tajemství a soukromí.“

„A bezpečí,“ dodal Stilgar. „Nechceme žádné slídivé imperiální špehy, žádné harkonnenské oči.“

Khouro neomalenež zasáhl: „Ani slídivé oči Gildy.“

Serello upřel na jejího bratra prázdný pohled. Koutek úst mu zacukal, část jeho tváře se proměnila v grimasu, jako by ztratil vládu nad svaly. „Gilda nemá zájem špehovat váš lid.“

Chani cítila, že musí bratra podpořit. „Zahlédli jsme, co děláte v poušti. Myslíte si, že o tom fremeni nevědí, ale viděli jsme to na vlastní oči.“

Serello nasměroval svůj zvláštní pohled na ni a Liet přistoupil blíž a porušil rozpačité ticho. „To je Chani, moje dcera.“

Bratr zase promluvil: „A já jsem Khouro. Nedávno jsme ve volné poušti, ve fremenské poušti, sledovali gildovní loď. Viděli jsme, jak jste pohodili tělo jednoho z vašich na vršek masý předkoření.“

Zarputilý kosmický průvodce odpověděl plochým hlasem: „Naše lodě do pouště nezaplouvají.“ Dva mlčenliví znetvoření gildaři se na něj podívali, ale neřekli nic.

„Ale my ji viděli,“ stála na svém Chani, „a vypadala jako gildovní plavidlo. Přivezla mrtvolu, myslíme si, že patřila navigátorovi, těsně před výronem koření. Viděli jsme to.“

„Velice se pletete,“ nedal se Serello. „Přijeli jsme sem převzít vaši platbu v melanži a hned zase odjedeme.“ Jeho dva tiší druhové sestoupili ze vznášející se platformy a ujali se balíků stlačeného koření.

Stilgar zrudl vztekem, dotčený Khourovou neomale-
ností.

Liet řekl: „Moje dcera a nevlastní syn navštěvují mnoho míst, ale poušť si zachovává svá tajemství. Oblaka prachu a horka ve vzduchu mohou vymalovat falešné obrazy.“

Chani pobouřilo, že ji otec nepodpořil. „Neviděli jsme žádný přelud. Nechali jste tělo navigátora na písku, věděli jste, že ho tam zničí výbuch koření. Nečekali jste, že to uvidí nějaký fremen, ale my byli u toho.“

Dva gildaři dokončili nakládání melanže na zavěšenou platformu. Serello se choval, jako by Chani vůbec nic neřekla, a ona pozorovala, jak v bratrově tváři narůstá vztek. Než ale stačil podniknout nějakou neuváženou akci, která by mohla ohrozit dohodu s Kosmickou gildou, vyhrkla poslední část informace.

„Možná jsme se spletli,“ zahučela neupřímně. „Takže pokud jste nepohodili navigátorovo tělo do písku, pak vás jistě nebude zajímat, že když odplula vaše loď, a než došlo k výlevu koření, objevilo se další neoznačené plavidlo a mrtvolu ukradlo.“

V Serellových neproniknutelných očích se zablesklo, jako by tam explodovala drobná hvězda.

„Já to taky viděl,“ přidal se Khouro. Obrátil se k Lietovi a Stilgarovi. „A Jamis taky. Nevěříte nám všem?“

Svaly na čelisti kosmického průvodce zacukaly a znovu mu zkroutily půlku tváře. Oslovil Stilgara a Lieta, jako by tam dvojice mladých lidí vůbec nebyla. „Vaše platba byla převzata. Až přijde čas, zařídíme převzetí další čtvrtletní platby.“

Platforma i s balíky koření se zvedla a zanořila se do útrobu baňatého plavidla. Chani se dívala, jak gildovní loď stoupá do prašného oparu nebe.

Ted' bude muset otci všechno podrobně vysvětlit.

*O letech, v nichž se formovala osobnost Irulán, první dce-
ry Shaddama IV., se toho ví málo, jen poznámky o její inte-
ligenci a kráse. Po výcviku v benegesseritské Škole matek
se zlatovlasá princezna stala bystrou studentkou imperiál-
ní historie s nadáním pro dokumentování denních událos-
tí. Zvláště se soustředila na život svého otce, imperátora
Poznaného vesmíru, a na Paula Muad'Diba. Jak šel čas,
stala se neoficiální historičkou a životopiscem, podstupo-
vala své zápisky imperiálním vědcům k úpravě a dalšímu
komentáři. Pozdější historikové ocenili její pronikavý po-
zorovací talent a spisovatelské nadání. Významné je, že
i její otec si jí vážil coby poradkyně.*

HISTORIE IMPÉRIA, AKTUALIZOVANÁ A OPATŘENÁ
POZNÁMKAMI

Následující den u soukromého oběda imperátor vy-
světlnil, co má v plánu s tím arogantním vojenským
důstojníkem, který požádal o ruku korunní princezny.
Tam v trůnním sále Shaddam potlačil instinktivní chuť
muže umlčet či ho za tu drzost zavřít do žaláře. Měl
s ním jiné plány.

„V takové situaci existují různé možnosti,“ pravil
k Irulán s otcovským úsměvem. „Je důležité vyslat
vzkaz, aby si už nikdo jiný netroufl přijít s tak nedůstoj-
ným návrhem.“

Pozorovala ho a učila se od něj, což bylo přesně to,
co po ní imperátor chtěl.

U oběda jí oznámil, že se má zúčastnit odpolední
schůzky v imperiálním generálním štábu a obléknout se
tak, jako by mířila na nějakou slavnostní událost. „Ka-

pitán flotily Zenha bude na schůzi pozván také a je třeba, aby si uvědomil význam úkolu, který mu svěřím. Jsi odměna, jakou může získat jedině prostřednictvím zdatru své mise.“

Irulán potlačila rozmrzelost, věděla, že jde jen o trik, ale odpověď dá tomu drzému důstojníkovi naději a cíl. Uvědomovala si, že úspěch mise je stejně nedostižný jako ona sama. Její otec to tak naplánuje.

Vrátila se do svých pokojů a pověřila dvorní dámy, aby ji vystrojily se vši elegancí a leskem, do honosných látek. Vybrala si lehké líčení, které zvýraznilo její zelené oči a patricijské rysy, oblékla perlově bílé roucho zdobené drahokamy, jednoduché a svůdné zároveň. Načesané a spletené vlasy si ozdobila tiárou z bílého zlata vykládanou drahokamy nedozírné hodnoty. Všechno to směřovalo k tomu, aby její vzhled bral dech – a aby byla o to víc žádoucí.

Kvůli zdůraznění svého významu (jak jí nařídil otec) si načasovala příchod do štábu tak, že vešla jako poslední. Místnost bez oken pojala padesát účastníků, měla dlouhý konferenční stůl a monitory upevněné na třech stěnách.

Když Irulán prošla dveřmi a nechala doprovod dvořanů na chodbě, na nikoho se nepodívala, nedala najevo žádné emoce, zaujala místo naproti imperátorovi. Otec si na tuto významnou schůzku oblékl šedou uniformu sardaukarů a lesklou černou přilbici bursega. Další židle obsadili protokolární ministři a vojenští poradci, po obvodu místnosti se rozestavily strážce z řad sardaukarů. Komoří Ridondo měl plné ruce práce, aby připravil Shaddamovi k ruce dokumenty.

Kapitán flotily Zenha musel počkat v pozoru v čele místnosti, dokud se Irulán neposadila, pak se uklonil a vybral si jednu z volných židlí uprostřed. Položil dů-

stojnickou čepici na stůl před sebou a pronesl k imperátorovi: „Je mi ctí, že zde můžu být, sire.“

Shaddam neodpověděl. V přílbici a s corrinými lvími znaky vyhlížel velice přísně.

Irulán vzala mladého důstojníka na vědomí chladně a formálně, věděla, že si jistě láme hlavu tím, co má imperátor v úmyslu, když ho pozval do válečného štábu. Zřejmě to bude zkouška jeho schopností, přestože bude pověření zmanipulováno proti němu. Láska se často mění ve formu války.

Shaddam vydal stručný signál k zahájení schůze a světla potemněla. Objevila se projekce, rozdělená na tři monitory – na jednom byla astronomická mapa, na další záběry prudkých pouličních nepokojů, dokonce i požáru paláce vládnoucí rodiny.

„Toto je planeta Otak v soustavě Ramiranu,“ vysvětlil Shaddam. „Je to svět bohaté na přírodní zdroje, nerosty, krystaly, vzácné potraviny a léčiva.“ Odfrkl si. „Novokřesťanští fanatikové se tam chopili vlády a zapřísáhli se, že se odtrhnou od Impéria.“

Zenha vztekle zahučel. „Taková urážka!“

„Jejich vůdce, bývalý žoldněř, který si říká Qarth, tvrdí, že já, padišáh imperátor, nemám žádnou pravomoc nad jejich planetou. Řeknu vám tohle: Lid Otaku je necivilizovaný a chabě vybavený, ale je ostudou vlády pořádku, trnem v mém boku.“

Kapitán flotily viděl, kam porada směřuje, a rozzářil se. „Někdo by jim měl udělit lekci, sire.“ Neomluvil se za svůj výbuch. Naopak, Irulán se zdálo, že vypadá přitažlivěji a sebejistěji než předtím. „Otak musí být přiveden zpátky do řad Impéria.“

Její otec se ostře usmál. „A ty jsi ten, kdo to provede, kapitáne flotily Zenho. Nebo bych snad měl říct – ty bys mohl být tím, kdo to provede.“

Důstojníkovy oči se zaleskly ve vidině příležitosti. Pohlédl na Irulán. „Bude to jasná ukázka mých schopností, sire.“

Shaddam přikývl. „Povedeš úderné síly a postaráš se o tu lůzu z Otaku.“

Zenha vyhrkl: „Budu velitel? Povyšujete mě, sire?“

„Povýšení je nutno si vysloužit.“

Zenha stěžl tajil své vzrušení. „Přijmu povýšení jediné poté, co vyčistím to hnízdo zmijí, až se úspěšně vrátím, snad jako... plukovník?“

Irulán poznala, že otec má co dělat, aby potlačil hněv. „Ještě jsi ten úkol nesplnil.“

Přes očividnou ctižádost jí ten důstojník připadal sympatický. V uplynulém dni studovala jeho zázemí a uvědomila si, že by se v budoucnu mohl vážně stát ještě úspěšnějším a vlivnějším, díky charismatu a vůdcovským schopnostem – pokud by se mu dostalo podpory a postrčení v kariéře ve správnou dobu a čas. Nebyla si ale jistá, jestli to vidí i otec.

Zenha byl tou příležitostí očividně nadšený, tvář mu zrudla, na čele vystoupil pot. Podíval se na ni s nadějí, ale nasadila prázdný pohled, nenabídla mu žádnou podporu.

„To je prozatím všechno, kapitáne flotily,“ uzavřel to Shaddam a zaklepal prsty do stolu. „Komoří Rindondo ti předá kompletní materiály o všem, co je známo o Qarthovi a jeho fanatických rebelech. Prokaž své schopnosti a pak probereme, zda sis vysloužil právo oženit se s mou dcerou.“

Zenha vyskočil a zasalutoval. „Nezklam vás, sire!“

Imperátor přikývl, sundal si přilbici a položil ji na stůl. „Vím, že ne, mladý muži.“

Ale ten ještě neskončil. „Mám vlastní nadaný útvar, důstojníky a vojáky, které jsem roky vedl na různých

misích a manévrech. Budou se pro tento úkol dokonale hodit. Kolik sardaukarů k tomu dostanu?“

Shaddam se zamračil. „Vůbec žádné. Potřebuji své zvláštní jednotky zde na ochranu hlavní planety. Na takovou drobnou operaci je stejně potřebovat nebudeš – leda bys byl méně zkušený, než tvrdíš! S plavidly a muži tvé vlastní útočné síly snad dovedeš zatočit s hrstkou otravných rebelů.“ Jeho výraz potemněl ještě víc. „Pokud se o tu malou bouři nedokážeš postarat, pak tam pošlu sardaukary, aby to vyřídili sami.“

Zenhovi se zablesklo v hnědých očích. „Rozumím, Veličenstvo, a s vděčností přijímám vaši výzvu.“ Vzal si důstojnickou čepici. „V této zkoušce vás nezklam.“

Imperátor ho propustil mávnutím ruky. „To bude všechno. Prostuduj si materiály, které dostaneš od mého personálu.“ Poctil důstojníka neupřímným úsměvem. „A teď se běž připravit.“

Kapitán flotily se obrátil a na odchodu ze štábu se naposledy uklonil. „Děkuji vám za tuto příležitost, sire.“ Podíval se na ni. „I vám, princezno.“

Zenha odešel a protokolární ministr za ním zavřel dveře.

„To ho naučí nechovat se tak drze,“ zabručel Shaddam a uchechtl se. „Pokud tu misi přežije.“

Irulán chápala, oč otci jde, ale jeho smích jí připadal krutý.

Každý jsme znalý ve vlastním poli odbornosti a stavíme si neproniknutelné bariéry, abychom udrželi ostatní v bezpečné nevědomosti.

KOSMICKÝ PRŮVODCE SERELLO, VNITŘNÍ INFORMAČNÍ
ZPRAVODAJ GILDY

Kosmický průvodce Serello často cestoval v zastoupení nadřízených z Kosmické gildy z jedné soustavy do druhé, za domov však považoval Uzel.

Kulovité budovy, stříbrné monolity, rušné portály dopravních úřadů hučely děním, to fantastické seskupení geometrických tvarů zdůrazňovalo matematickou dokonalost. Obří krychle hostily hlavní obchodní a administrativní kanceláře, odlišovaly je od jiných budov. Velká melanzová síla, vlastní zásoby Gildy, se uchovávaly na okraji rozlehlé přistávací plochy, kde se nedávno pořádal spektakl pohřbu navigátora.

Mrtvého navigátora... Serellova pradědečka.

Hlavní kancelář měl ve střešním prostoru se zakřivenými prizmatickými okny. Vyhlížel ven a zvažoval ty tíživé poznámky mladých fremenů z Arrakis. Jeho zdokonalený mozek kosmického průvodce používal myriády nervových spojů rozšířených gildovním výcvikem i specializovanou mentatskou výukou, u gildařů dost vzácnou.

Serellovy myšlenky byly jako tapisérie rozhodovacích stromů, voleb a možností, z nichž některé vedly k děsivým důsledkům. Pořád ještě po svém truchlil po smrti

uctívaného navigátora, nejen kvůli ztrátě pro Gildu, ale protože jeho praděd byl poslední ze Serellova rodu, který dosáhl transformace. Další z rodiny se o ni pokusili a selhali – jeho děd, rodiče, sestra i on sám.

Statisticky vzato většina kandidátů při pokusu o proměnu v navigátory neuspěla, takže by Serello neměl cítit žádný stud. Měl by být hrdý na pozici, kterou zastával. Jen málo lidí se stalo kosmickými průvodci, kteří sloužili jako veřejná tvář Gildy – prostředníci operující v systému Impéria, rodu Corrinů a CHOAM, protože rozvinutější mozky Gildy nemohly komunikovat s pouhými smrtelníky.

Poté co selhaly předchozí generace, stali se další naději rodiny Serello a jeho sestra. Ve svých raných, tvárných letech intenzivně studovali, učili se imperiální historii až do bodu, kdy se Norma Cenva stala prvním navigátorem. Serello absorboval všechny informace, které Gilda považovala za důležité, a jeho sestra byla ve složitých výpočtech ještě lepší než on.

Po dostatečné přípravě byli se sestrou dopraveni do sterilního zařízení s mentatskými pozorovateli, oddanými službě Gildě, sukovskými doktory se zdravotnickými přístroji a gildovními úředníky, kteří posuzovali kandidáty, jako by nebyli nic víc než laboratorní exempláře.

Byl tam také kosmický průvodce – první, jakého kdy Serello viděl osobně. Tyto bytosti byly níže postavené než navigátoři, ale přesto měly moc, vliv a úctu. Tou dobou by ho ani nenapadlo, že se nakonec stane jedním z nich. Serello chtěl být navigátorem jako praděd – vrchol lidské evoluce. Chtěl využít svou mysl a vidět nesčetné stezky vedoucí do budoucnosti.

On a sestra byli vysvlečeni donaha a uzavřeni do průhledných válců. Serello tam nervózně stál a snažil se

nemyslet na statistický údaj, že většina kandidátů ve zkoušce neuspěje a mnozí zahynou. Mezi sourozenci odjakživa vládla rivalita, ale oba byli přesvědčení, že se stanou navigátory. Po dvou generacích neúspěchu obnoví rodinnou čest.

Jeden z gildovních pozorovatelů oznámil monotónním hlasem: „Vaše tělo bude vystaveno vysoké koncentraci melanžového plynu. Poslouží to k posouzení, zda jste fyzicky schopni dlouhodobého ponoření a proměny.“

Zachmuřený sukovský doktor vedle něj konstatoval: „Tuto zkoušku podstupujete dobrovolně.“

Serello to potvrdil a jeho sestra také. Pak se potrubím v podlaze vevalila dovnitř silná štiplavá skořicová vůně. Obklopily ho oranžové páry. Dřív už ochutnal malé dávky melanže, aby si prohloubil myšlení a zostřil fyzické reflexy, ale tohle byl silný nápor na smysly, na mysl. Oči ho pálily, po tváři se mu valily slzy, nic neviděl. Melanžový plyn ho dusil.

Zpočátku se snažil ten účinek ovládat, ale prostupoval jím víc a víc. Nemohl vydechnout. Dusil se. Melanžový plyn mu naplnil plíce, nozdry, hrdlo – a pak se mu začal valit krevním řečištěm. Mozek mu vzplál myšlenkami, které nedokázal udržet. Kašlal a dával se, pokoušel se uniknout, ale melanž byla všude jako zapálená hořlavina. Jeho mozek ječel, cítil, jak se mu neurony kroutí, proplétají, šíří se jako pavoučí síť a pátrají.

Pak všechny ty stezky skončily v temné slepé uličce a ta tma se odrazila zpět, naplnila mu mysl zapomněním. Ztratil vědomí.

Když se Serello probral, melanžový plyn už z válce vyprchal. Svezl se dolů po zaoblené stěně, otevřel se průlez a vyplivl ho ven. Sukovský doktor, který nad ním stál, se tvářil kysele.

Na druhém stanovišti vyťahovali právě dva pracovníci z válce bezvládné tělo. Jeho sestru. Kdysi sebejisté oči byly rudé rozpraskanými žilkami. Ústa měla ochablá, po tváři jí tekly zvratky. Byla mrtvá.

Když ji Serello viděl takhle bez života, v myslí se mu rozvířily myšlenky, uvědomil si, že ztráta sestry je jen datový bod, nepatrný incident v rozlehlé galaxii. City zatlačil do pozadí, v hlavě mu rozkvetly myšlenky.

Vzhlédl k uniformovanému kosmickému průvodci, pozorovateli, který na něj hleděl temnými, zvláště rezervovanými očima. „Složil jsem tu zkoušku?“ zachraptěl. „Vnímám rozdíl! Výkonnost mojí myslí velice vzrostla. Budu navigátorem?“

Muž se na něj zakabonil. „Ne, selhal jsi, stejně jako kdysi já. Tvé tělo odmítlo nutné množství melanže. Ale na rozdíl od sestry jsi to přežil. A pokud máš teď přístup k milionům dřív neužívaných nervových spojení v myslí, možná bys přece jen mohl být Gildě užitečný.“

Serello byl od toho dne navždy změněný, naučil se vynikat způsoby, které Gildě prospívaly. Nakonec se z něj stal kosmický průvodce, dosáhl vlastního vrcholu...

Nyní vyhlížel skrz průhledné stěny své vysoce položené kanceláře. Přelétl zprávu o vesmírném provozu, viděl, že právě dorazil koráb. Prizmatickým okenním filmem sledoval, jak obrovské kulovité plavidlo sestupuje do centra Uzlu. Oficiální diplomatický transport. Serello ho očekával.

Stěna se rozhučela zprávou. „Dorazila urdirektorka CHOAM Malina Aruová a bude transportní kapslí přepravena do této budovy.“

„Jsem připraven na schůzku,“ odvětil. Čekal na svůj protějšek z CHOAM.

Urdirektorka sem přijela osobně vzhledem k obrov-

skému významu smluv mezi komerčním impériem CHOAM a spletíým přepravním závazkům Kosmické gildy. Serello mohl ve svém postavení podepisovat smlouvy. Každý kosmický průvodce viděl spojení a možnosti, reakce politického řetězce, následky i těch nejprostších voleb. Znal všechny dráhy gildovních korábů a rozuměl tomu, jak pracuje CHOAM.

Jeho kancelář byla prostorná, ale strohá, s naleštěným oválným psacím stolem, který se vlnil jako rtuť a dokázal ukázat jakýkoli obraz. Serello raději stál, přesto ale připravil pár pohodlných křesel z polymerové pěny a pružného kovu. Objednal občerstvení, Gilda měla přehled o tom, nač si urdirektorka potrpí.

Drobný signál na přenosové stěně ho informoval, že se Malina Aruová blíží. Nasadil nacvičený úsměv a připravil se na její příchod.

Urdirektorka CHOAM, jeden z nejmocnějších lidí v Impériu, se dostavila bez doprovodu, jen ve společnosti dvou mazlíčků – trnopsů s bodlinatou srstí, na-prosto oddaných a extrémně vražedných.

Serello se nenechal zastrašit. „Urdirektorko, mám radost, že jste sem zavítala osobně. Setkání tváří v tvář zkracuje odstup mezi osobnostmi.“

„Veškerá obchodní uspořádání jsou osobní, kosmický průvodce, ať už si to uvědomujeme, nebo ne,“ řekla. Útlá žena měla krátké tmavě hnědé vlasy, dokonale upravené. Tmavě hnědý kostýmek bez veškerých ozdob byl střižený z nejdražší látky. Pohybovala se ladně jako šelma. „Mohla jsem za sebe vyslat svého syna Frankose, ale na Uzlu jsem už dost dlouho nebyla.“

„Prezident CHOAM by byl přijatelným delegátem,“ kývl Serello. Čerpal z informace, kterou si nastudoval. „Máte i dceru, ta je baronkou rodu Uchanů, vidíte? A dalšího syna?“

Malina se zamračila. „Prezidentem CHOAM je Frankos. Můj další syn Jaxson se cvičí na Tanegaardu a předpokládáme, že pro něj najdeme v CHOAM nějakou vhodnou pozici. Má dcera je dobře usazena ve své vlastní roli.“ Netrpělivě si odfrkla. „Ale nezatěžujme se rodinnými maličkostmi. Máme před sebou obchodní záležitosti.“

Sval v čelisti mu zacukal, byl to nervový následek vystavení melanžovému plynu ve zkušební nádrži. Sukovští doktoři nenalezli žádnou přímou příčinu a vyslovili domněnku, že původ je v jeho mysli. Soustředil se, aby to ovládl.

Dorazilo občerstvení, ale Malina si tichých sluhů nevyšimala, nenabídla si nic z jídla ani pití. „Mohli bychom se pustit do věci?“

Serello mávl rukou nad naleštěnou stolní deskou, vyvolal obrazy dokumentů. „Smlouvy, jak je vyjednali naši delegáti. Připravené pro nás, abychom je podepsali.“

Malina si prostudovala holografické projekce. „Přijatelné. CHOAM a Gilda budou pokračovat jako vždy.“

Serello připojil svůj digitální genetický podpis. „Stejně jako naše spolupráce s Impériem.“

Malina se zamračila. „Impérium je zastaralý koncept, ale prozatím slouží svému účelu... i když rod Corrinů už přežil svou užitečnost.“ Bez dalších poznámek připojila k dokumentu svůj genetický podpis.

Urdirektorčina nečekaná slova vyvolala v Serellově hlavě otázky. *Rod Corrinů přežil svou užitečnost?* Dopslechl se o tichém hnutí odporu, které se šíří Impériem, o Šlechtickém svazu – otevřených kritikách, kteří plánují odstranění corrinského útisku. Umínil si, že od nyníška se bude mít na pozoru.

Teprve poté, co byly dokumenty uloženy, si Malina dopřála kousek sladkého pečiva. Serello si všiml, ja-

ký druh to byl, uložil si tu informaci do paměti pro příště.

Ale urdirektorka neskončila. „Chtěla bych nadnést ještě jednu záležitost – předám vám tu informaci v naději, že si to Gilda zapamatuje a časem nám to oplátí.“

„Kosmická gilda má dlouhou paměť,“ řekl Serello. „Poslouchám.“

Malina poplácala své mazlíčky, pohladila je po ostnatých kožiších. „Tito trnopsi, Har a Kar, jsou dokonalé exempláře, výsledky mnohých pokusů a omylů v tleilaxanských chovných nádržích.“

Při zmínce o odporném Bene Tleilaxu Serellovi zase zaškubal sval v čelisti. „Vy děláte obchody s *nimi*?“

„Z nutnosti – stejně jako Gilda. Už jste se někdy... dotkl představitele jejich rasy?“

Měl co dělat, aby se neotřásl. „S tleilaxanskými Pány udržuji minimální styky, ale coby kosmický průvodce musím zastupovat Gildu přede všemi. Před rokem jsem se setkal s Pánem Gibliim. Tito lidé se vyhýbají dotykům cizích, nazývají je ‚nečistí póvindá‘, ale Pán Giblii se přemohl a potřásl si se mnou rukou.“ Vybavil si tu odpornou šedavou kůži, zvláště drsný dotek tleilaxanského Pána, při němž Serellovi připadalo, jako by si odřel dlaň. „Tvrdil, že mi prokazuje zvláštní čest, když připustil ten kontakt. Proč se ptáte?“

„Vedla jsem s Tleilaxany soukromá jednání,“ odpověděla Malina, „a nejenom kvůli získání trnopsů. Jeden z Pánů vznesl CHOAM nevíтанou nabídku a já ji odmítla.“

Serello byl okamžitě ve střehu. „Jakou nabídku?“

„Ptal se, jestli by CHOAM dovedla najít trh, kdyby Tleilaxané nabídli alternativu k duševním a předzvěstným schopnostem navigátorů.“

Serello nedokázal zakrýt šok, který se mu objevil ve tváři. „Alternativu k našim navigátorům?“